

— T L S W A N —

ACHIZITIA

Al doilea volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

Traducere din limba engleză de

MARIA ADAM

Capitolul 1

TELEFONUL ÎMI VIBREAZĂ PE BIROU.

— Alo! răspund eu.

— Bună! Tristan Miles pe linia doi pentru tine, mă anunță Marley.

— Spune-i că sunt ocupată!

— Claire!

Se oprește.

— E a treia oară când sună săptămâna asta.

— Și ce dacă?

— În scurt timp, n-o să mai sune.

— Și ce vrei să spui? întreb.

— Vreau să spun că săptămâna asta am plătit personalul din descoperirile de cont. Și știi că nu vrei să recunoști, dar avem necazuri, Claire. Trebuie să-l asculți!

Trag aer în piept și-mi trec mâna peste față. Știi că are dreptate; compania noastră, Anderson Media, are probleme. Am rămas cu ultimii trei sute de angajați, după ce am scăzut de la șase sute. Miles Media și toți rivalii noștri ne dau târcoale de câteva luni, pândind momentul potrivit ca să ne dea lovitura decisivă. Tristan Miles: omul care se ocupă de achiziții și dușmanul de moarte al tuturor

companiilor cu probleme din lume. Ca o lipitoare, preia firmele când sunt în cel mai slab punct, le face bucăți și apoi, cu fondurile lui nelimitate, le transformă într-un succes enorm. E cel mai mare șarpe din groapă. Vânează slăbiciunile altora și primește milioane de dolari pe an pentru acest privilegiu. E un ticălos bogat și răsfățat, care se bucură de reputația că e extrem de inteligent, dur ca piatra și lipsit de conștiință.

E tot ce urăsc mai mult la afaceri.

— Ascultă doar ce are de zis, atâta tot! Nu se știe nici-odată ce ofertă îți face! mă roagă Marley.

— Ei, haide! pufnesc eu. Știm amândouă ce vrea!

— Claire, te rog! Nu poți să-ți pierzi casa! Nu permit așa ceva!

Mă copleșește tristețea; detest faptul că m-am trezit în situația asta.

— Bine, o să-l ascult, dar asta-i tot! mă înduplec eu. Programează o întâlnire!

— OK, grozav!

— Nu te ambala! rânjesc eu. O fac doar ca să taci, nu știi?

— Bine, de acum înainte, închid gura în mod oficial! Jur!

— Numai de-ar fi așa! comentez, zâmbind. Vrei să vii cu mine?

— Da, desigur! O să-i vâram carnetul de cecuri domnului Fandosit acolo unde nu bate soarele.

Ideea mă face să râd.

— OK, ne-am înțeles!

Închid și mă întorc la raportul meu, dorindu-mi să fi fost vineri și să nu fiu nevoită să-mi mai fac griji pentru Anderson Media și pentru facturi timp de câteva zile.

Mai sunt doar patru până atunci.

*

Joi dimineață, eu și Marley mergem hotărâte la întâlnirea programată.

— De fapt, de ce ne întâlnim aici? o întreb.

— A vrut un loc neutru. Are masă rezervată la Bryant Park Grill.

— Ciudat! Doar nu-i o întâlnire amoroasă! pufnesc.

— Probabil că face parte din strategia lui, zice Marley, apoi ridică mâinile și desenează un curcubeu prin aer. Teren neutru! adaugă și face ochii mari în glumă. În timp ce încearcă să ne-o tragă.

— Cu zâmbetul pe buze.

Rânjesc.

— Sper ca măcar să ne simțim bine.

Marley râde și își reia imediat dăscăleala.

— Nu uita strategia! mă bate ea la cap pe drum.

— Da!

— Mai spune-mi... ca să nu uit nici eu! mă roagă ea.

Zâmbesc. Marley e o prostituță, dar o prostituță nostimă.

— Rămânem calme; nu-l lăsăm să ne stârnească, îi răspund. Nu refuzăm din capul locului – doar îl ținem în suspans ca o poliță de asigurare.

— Da, e un plan grozav!

— Ar trebui să fie – doar tu te-ai gândit la el.

Ajungem la restaurant și ne oprim după colț. Îmi scot pudriera și mă dau din nou cu ruj. Părul brunet e adunat într-un coc lejer. Port un taior bleumarin cu pantaloni și o bluză de mătase crem, pantofi cu botul închis și tocuri înalte, cercei de perle. Haine practice – vreau să mă ia în serios.

— Arăt bine? o întreb.

— Arăți sexy!

Îmi cade fața.

— Nu vreau să fiu sexy, Marley. Vreau să par dură.

Ea se încruntă, intrând în pielea personajului.

— Foarte dură!

Bate cu pumnul în palma deschisă.

— În stilul fecioarei de fier.

Îi zâmbesc prietenei mele superbe; părul ei roșu-aprins e scurt, cu alură punk, iar ochelarii roz ochi-de-pisică sunt o adevărată splendoare. Poartă un sarafan roșu, cu o cămașă galben-aprins pe dedesubt, ciorapi și pantofi roșii. E atât de în vogă, încât e aproape avangardistă. Marley e cea mai bună prietenă a mea, confidenta mea și cea mai muncitoare persoană din companie. Nu s-a dezlipit de mine în ultimii cinci ani; prietenia ei e un dar și, clar, n-am idee unde aș fi fără ea.

— Ești pregătită? mă întrebă.

— Da!

Am venit cu douăzeci de minute mai devreme – ca să ajungem primele. Ca să fim în avantaj.

Umerii i se pleoștesc.

— Când te întreb dacă ești pregătită, trebuie să răspunzi „M-am născut pregătită”.

Trec pe lângă ea.

— Hai să terminăm odată cu asta!

Ne îndreptăm umerii, ne pregătim și intrăm în hol. Ospătarul ne zâmbește.

— Bună ziua, doamnelor! Cu ce vă pot ajuta?

— Ah!

Îi arunc o privire lui Marley.

— Ne întâlnim cu cineva aici.

— Tristan Miles? ne întrebă el.

Mă încrunt. De unde știe?

— Păi... Da!

— Are o sală privată închiriată la etaj.

Ospătarul face un semn spre scări.

— Sigur că da! bombăn mai mult pentru mine.

Marley strâmbă din buze a dezgust și apoi urcăm. Etajul de sus e gol. Aruncăm o privire în jur și dăm cu ochii de un bărbat pe balcon, vorbind la telefon. E îmbrăcat într-un costum bleumarin care-i vine perfect, cămașa albă e imaculată, iar el e înalt și musculos. Are părul mai lung în creștet, castaniu-închis și ondulat. Arată de parcă locul lui e la o ședință foto, nu într-o groapă cu șerpi.

— Futu-i... E sexy! șoptește Marley.

— Taci! mă bâlbâi eu, panicată când o aud. Fii dracului calmă, nu vrei?

— Știu!

Mă lovește în coapsă, dar o lovesc și eu.

El se întoarce spre noi și ne zâmbeste larg, ridicând un deget ca să ne arate că termină imediat. Îi zâmbesc fals; tipul se întoarce cu spatele ca să încheie convorbirea, iar eu încep să mă înfurii, uitându-mă la spatele lui. Cum îndrăznește să ne facă să așteptăm?

— Nu vorbi! îi șoptesc.

— Pot să fluier? șoptește Marley și-l privește de sus în jos. Vreau al dracului de mult să-l fluier pe tipul ăsta. Oricât de ticălos ar fi!

Mă ciupesc de nas – e un dezastru deja.

— Te rog, nu vorbi și gata! îi reamintesc.

— OK, OK!

Gesticulează ca și cum și-ar trage fermoarul peste buze.

El încheie apelul și vine spre noi. Doamne, e întruchiparea încrederii în sine! Zâmbind larg, îmi întinde mâna.

— Bună, eu sunt Tristan Miles!

E tot numai gropițe, maxilar pătrășos, dinți albi și...

Îi strâng mâna. E mare și puternică, și devin brusc conștientă de sexualitatea lui debordantă. Emoția pe care mi-o stârnește mă determină să fac involuntar un pas în spate. Nu vreau să știe că-l găsesc atrăgător.

— Bună ziua, sunt Claire Anderson! Mă bucur să vă cunosc! Arăt spre Marley și adaug: Ea e Marley Smithson, asistenta mea!

— Bună, Marley! o salută el și îi zâmbeste. Mă bucur să te cunosc! Apoi arată spre masă și ne invită: Vă rog, luați loc!

Mă așez și îmi simt inima în gât. Grozav! De parcă nu eram și așa destul de agitată; nu era nevoie să mai arate și bine.

— Cafea? Ceai?

Arată cu mâna spre tavă.

— Mi-am permis să comand ceaiul de dimineață.

— Cafea, vă rog! îi răspund. Doar cu lapte.

— Și eu la fel, adaugă Marley.

El toarnă cafeaua cu grijă și ni le servește alături de un platou de prăjituri.

Încleștez fălcile ca să nu spun ceva răutăcios, iar el se așază în sfârșit față în față cu noi. Își descheie sacoul cu o mână și se sprijină de spătar. Se uită la mine.

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit, Claire! Am auzit multe despre tine!

Ridic din sprâncene, iritată; urăsc faptul că are vocea asta aspră și sexuală.

— Și eu la fel! îi răspund.

Privesc în jos și observ butonii din onix negru și aur, precum și ceasul elegant Rolex; totul la tipul ăsta denotă bogăție. Parfumul loțiunii de bărbierit plutește spre noi.

Mă străduiesc să nu respir – parcă e de pe altă lume. Mă uit la Marley, care zâmbeste prostește și se holbează la el... complet amețită.

Minunat!

El se lasă pe spate, relaxat și încrezător, calm și calculat.

— Cum a fost săptămâna asta?

— Bună, mulțumesc! îi răspund cu răbdarea pusă la încercare. Haideți să trecem la subiect, domnule Miles, nu vreți?

— Tristan! mă corectează el.

— Tristan! îi fac pe plac. De ce țineți morțiș să vă întâlniți cu mine? Ce ar putea să justifice cele cinci apeluri pe săptămână din ultima lună?

El își trece arătătorul peste buzele mari, de parcă îl amuză ceva, și se uită în ochii mei.

— Urmăresc de ceva vreme Anderson Media.

Ridic din sprâncene din nou.

— Spuneți-mi, vă rog, ce anume ați aflat?

— Concediați angajați în fiecare lună.

— Nu e alegerea noastră.

Ceva la el mă enervează.

— Nu mă interesează ce aveți de oferit, domnule Miles! mă răstesc.

Simt o lovitură puternică în gleznă pe sub masă și mă strâmb de durere. *Au...* A durut! Mă uit la Marley. Ea face ochii mari, comunicându-mi astfel să tac.

— De unde știi că vreau să-ți fac o ofertă? răspunde el calm.

De câte ori a avut oare discuția asta?

— Nu asta vreți?

— Nu!

Ia o gură din cafea.

— Aș vrea să-ți cumpăr compania, dar nu ofer cale liberă.

— Cale liberă! pufnesc, enervată.

Marley mă lovește din nou... Rahat, m-a durut! Îi arunc o privire supărată, iar ea se preface că zâmbește larg.

„Fii bucuroasă!” mimează ea.

— Și ce vreți să spuneți cu asta, domnule Miles?

— Tristan, mă corectează el iar.

— O să vă spun cum vreau!

El îmi zâmbește discret și sexy, de parcă se bucură de fiecare minut.

— Observ că ești o femeie pătimasă, Claire, și e admirabil, dar hai, să fim serioși!

Mișc din buze, încercând să rămân tăcută.

— În ultimii trei ani, compania ta a avut pierderi masive. Pierdeți contracte de publicitate peste tot.

Își duce mâna la tâmplă și mă privește.

— Presupun că situația financiară e un coșmar.

Înghit în sec în timp ce ne fixăm reciproc.

— Pot să te scap de toate astea, iar tu poți să-ți iei o pauză binemeritată.

Furia îmi străbate tot corpul.

— V-ar plăcea la nebunie, nu-i așa? Vă prefaceți că sunteți Domnul Cumsecade și că mă scăpați de toate... Veniți pe calul alb și salvați situația ca un cavaler.

Mă ațintește cu privirea, iar o urmă de zâmbet îi apare pe față.

— O să-mi păstrez compania chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac în viață!

Simt din nou o lovitură scurtă și sar, pierzându-mi ultimul strop de răbdare.

— Nu mă mai lovi, Marley! răbufnesc eu.

Tristan zâmbește larg și se uită la noi.

— Lovește-o în continuare, Marley! o îndeamnă el.
Fă-o să-și vină-n fire!

Îmi dau ochii peste cap, jenată că asistenta mea mă pocnește întruna peste glezne.

El se așază mai drept, revenind la scopul lui.

— Claire, hai să lămurim un lucru! Eu obțin întotdeauna ce vreau, iar ceea ce vreau e Anderson Media. Pot să o preiau acum la un preț bun, care să te protejeze. Sau – ridică din umeri cu nonșalanță – pot să aștept șase luni până intervin lichidatorii și o iau pe nimic, iar tu te confrunți cu falimentul. Își împletește mâinile pe masă și continuă: Știm amândoi că sfârșitul e aproape.

— Nenorocit înfumurat! îi șoptesc cu năduf.

El ridică bărbia spre cer și zâmbește mândru.

— Băieții de treabă termină ultimii, Claire!

Inima începe să-mi bată mai tare pe măsură ce mă înfurii.

— Mai gândește-te!

Își scoate cartea de vizită și o împinge pe masă.

TRISTAN MILES

212-555-4946

— Știu că nu așa vrei să-ți vinzi compania, dar trebuie să fii realistă! continuă el.

Îl privesc cum stă acolo, rece și lipsit de inimă, și simt că emoțiile îmi clocotesc periculos de aproape de suprafață.

Ne privim în ochi.

— Acceptă oferta, Claire! O să-ți trimit o sumă în după-amiaza asta. O să am grijă de tine!

Îmi e teamă pentru sănătatea mea mintală și mă aplec în față.

— Și cine o să aibă grijă de amintirea răposatului meu soț, domnule Miles? mârâi eu. În mod sigur, nu Miles Media.

El strâmbă din buze, părând pentru prima dată stânjenit.

— Știți câtuși de puțin despre mine și compania mea?

— Da!

— Atunci știți că e o companie clădită de soțul meu din suflet. A muncit zece ani ca s-o ridice de la zero. Visul lui era s-o lase moștenire celor trei băieți.

Mă privește în continuare.

— Așa că... să nu îndrăzniți naibii – bat cu palma în masă, iar ochii mi se umplu de lacrimi – să stați acolo cu privirea aia încrezută și să mă amenințați! Credeți-mă... domnule Miles, orice ați spune nu e nici pe jumătate la fel de rău ca pierderea lui.

Mă ridic de pe scaun.

— Am fost deja până-n iad și înapoi, și nu accept ca un ticălos bogat și răsfățat să mă facă să mă simt ca naiba.

El strânge din buze, impasibil.

— Să nu mă mai sunați! mă răstesc la el, împingând scaunul în spate.

— Mai gândește-te, Claire!

— Du-te naibii!

Dau să ies pe ușă.

— Are o zi proastă. În mod sigur, ne mai gândim! spune Marley jenată. Mulțumesc pentru prăjituri – au fost delicioase!

Îmi șterg lacrimile furioasă și cobor în fugă pe scări, apoi ies pe ușile de la intrare. Nu pot să cred că am fost

atât de lipsită de profesionalism. Mi se umplu ochii de lacrimi din nou. În fine, măcar i-am ținut piept, cred.

Marley aleargă să mă ajungă din urmă. Din fericire, nu spune nimic și se uită în lungul străzii

— Ah, dă-o naibii, Claire! Hai să nu ne întoarcem la birou! Mai bine, hai să ne îmbătăm!

Tristan

Stau în dreptul ferestrei și admir priveliștea New Yorkului. Am băgat mâinile în buzunare, iar un sentiment ciudat îmi dă arsuri la stomac.

Claire Anderson!

Frumoasă, deșteaptă și mândră.

Oricât am încercat să mi-o scot din minte în cele trei zile de la întâlnirea noastră, n-am reușit.

Cum arăta, cum mirosea, curbura sânilor pe sub bluza ei de mătase.

Focul din priviri.

E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în ultima vreme și aud întruna cuvintele ei sincere.

„Așa că... să nu îndrăzniți naibii să stați acolo cu privirea aia încrezută și să mă amenințați! Credeți-mă... domnule Miles, orice ați spune nu e nici pe jumătate la fel de rău pe ca pierderea lui. Am fost deja până-n iad și înapoi, și nu accept să mă facă un ticălos bogat și răsfățat să mă simt ca naiba.”

Mă așez la birou și învârt un pix între degete în timp ce repet în gând ce trebuie să spun. Trebuie să o sun și să discut despre întâlnirea noastră, dar treaba asta mă înspăimântă. Răsuflu cu greu și îi formează numărul.

— Biroul lui Claire Anderson!

— Bună, Marley! Sunt Tristan Miles!

— Ah, bună, Tristan! răspunde ea veselă. O cauți pe Claire?

— Da! E disponibilă?

— Îți fac legătura imediat!

— Mulțumesc!

Aștept, apoi răspunde ea:

— Bună ziua, Claire la telefon!

Închid ochii la auzul vocii ei... Sexy, aspră, obsedantă.

— Bună, Claire! Sunt Tristan!

— Ah!

Rămâne tăcută.

La dracu'... Marley nu i-a spus că sunt eu.

Un sentiment necunoscut începe să-mi pătrundă în oase.

— Voiam doar să văd dacă ești în regulă după întâlnirea noastră. Îmi pare rău dacă te-am supărat!

Mi se schimonosește fața... *Ce faci? Asta nu era parte din plan!*

— Sentimentele mele nu vă privesc, domnule Miles.

— Tristan! o corectez.

— Cu ce vă pot ajuta? se răstește ea, nerăbdătoare.

Mi se golește mintea...

— Tristan? insistă ea.

— Voiam să văd dacă vrei să iei cina cu mine sâmbătă seara.

Închid ochii, îngrozit... Ce dracului fac în clipa asta?

Ea tace o clipă și răspunde surprinsă:

— Vreți să ieșim la o întâlnire?

Mă strâmb.

— Nu-mi place felul în care ne-am cunoscut. Aș vrea să o luăm de la capăt.

Ea pufnește în răs pe un ton condescendent.

— Cu siguranță, glumiți! N-aș ieși cu dumneavoastră nici dacă ați fi ultimul om de pe pământ. Pe urmă,

șoptește: Pe mine nu mă impresionează banii și înfățișarea, domnule Miles.

Îmi mușc buza de jos... *Au!*

— Întâlnirea noastră nu a avut nimic personal, Claire!

— Ba pentru mine fost foarte personală! Duceți-vă și găsiți-vă o pipiță pe care s-o scoateți la cină, domnule Tristan! Pe mine nu mă interesează să ies cu un ticălos rece și fără inimă.

Telefonul scoate un clic când îl închide.

Mă holbez la mobilul din mână. Curge adrenalina prin mine la auzul cuvintelor ei agresive.

Nu știu dacă sunt șocat sau impresionat.

Poate puțin din amândouă.

N-am mai fost respins niciodată și în mod sigur nu mi-a vorbit nimeni așa până acum.

Mă întorc la computer și caut pe Google: *Cine este Claire Anderson?*